

ЧРЕЗ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ГР. ВАРНА

ДО ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД НА РБ

по Адм. дело 2977 /2009 г.

по описа на АСВн- XXIV с-в

Ж А Л Б А

от арх. Калина Тодорова Павлова-с постоянно местожителство град Варна

със адрес за призоваване:

п.код 9002 гр. Варна, ул.”

тел.: 0899229006

Относно отказ за присъединяване към оспорването на заповед № РИ-09-8500-18 /08.06.2009 г.,на Областният управител на област Варна по горното дело, постановено с Разпореждане № 3112/21.02.2011г.

УВАЖАЕМИ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ,

Подадох молба за присъединяване на основание чл.153 ал.1 от АПК, с която исках да бъда конституирана независимо от етапа, на който се намира делото, като страна по горното дело в качеството ми на заинтересовано физическо лице, което има правен интерес от обжалването на процесния административен акт и се явява субект на засегнатата общественост. Молбата ми не е уважена и е оставена без разглеждане от XXIV с-в на Административен съд Варна. Молбата ми също така не е препратена до компетентния Върховен Административен Съд, каквото искане бях отправила в случай, че Административен съд Варна прецени, че няма компетенции или че мотивите му остават непроменени.

По тази причина обжалвам пред Вас Разпореждане № 3112/21.02.2011г. на XXIV с-в на Административен съд Варна. Моля да се уважи искането ми да защитя своите законни права и интереси като оспоря заповед № РИ-09-8500-18 /08.06.2009 г., на Областният управител на област Варна.

Считам, че следва да се вземат предвид изразените от мен основания за наличие на правен интерес за мен да оспорвам заповед № РИ-09-8500-18 /08.06.2009 г., които основания съм описала в молби вх.№ 9434 /10.05.2010 г. и вх.№ 2212 /28.01.2011 г. на Административен съд Варна.

Административен съд Варна не е взел в предвид правния ми интерес във връзка с разпоредбата на чл.55 от Конституцията на Република България, прогласяващ правото на гражданите за здравословна и благоприятна околна среда, както и определението по т.25 във вр.т.24 от § 1 от ДР на ЗООС за понятието "засегната общественост", както и релевантните разпоредби и в частност, на чл.1 и чл.3, т.9 от Орхуската Конвенция за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда.

Следва правилно да прецените, че щом законодателят е предвидил съгласно чл. 18, ал. 1 от Конституцията на РБългария, подземните богатства, крайбрежната плажна ивица, републиканските пътища, както и водите, горите и парковете с национално значение, природните и археологическите резервати, определени със закон, да са изключителна държавна собственост, то той е имал предвид именно екологична защита на такива терени чрез ограничаване на видът собственост над тях. По тази причина самият спор за собствеността на процесната земя е вече спор по въпрос на Екологията и следва да се съблюдават разпоредбите на Орхуската Конвенция. Независимо от бъдещите планове за застрояване или не на терена отпадането на Конституционната му защита на изключителна държавна собственост крие рискове за околната среда и ако това не беше така законодателя сам би премахнал този вид защита отменяйки чл.18, ал. 1 от Конституцията на РБългария.

Същата теза за защита на важни за екологията терени чрез вида собственост е застъпена и в чл. 6, ал. 4, т. 2 от ЗУЧК, според която брегоукрепителните и брегозащитните системи и съоръжения за предпазване от вредното въздействие на водите, изградени в имоти - държавна собственост, извън границите на населените места, са публична държавна собственост, която не може да бъде обявена за частна и ал. 5, според която публична общинска собственост, която не може да бъде обявена за частна, са брегоукрепителните и брегозащитните системи и съоръжения за предпазване от вредното въздействие на водите, с изключение на тези по ал. 4, т. 2.

Следователно напълно незаконосъобразно и немотивирано в разрез с Конституцията на РБългария и Орхуската Конвенция, Административен съд Варна отказва правата ми за оспорване на промяната на собствеността от изключителна/публична държавна собственост в частна собственост на 122 дка брегоукрепителни съоръжения, крайбрежна плажна ивица и Черноморски шелф и по този начин напълно в разрез със закона и международното право отказва да разгледа събраните от мен безспорни доказателства за нищожност на извършената сделка. С това освен, че се нарушават мои конституционно гарантирани права, защитени и от Орхуската Конвенция и от Конвенцията за защита на правата на човек, Административен съд Варна се превръща в институция възпрепятстваща законността и справедливостта вместо да е институция, която да ги гарантира.

Следва също така да се има пред вид и чл. 18 ал. 6 от Конституцията на РБ, а именно, че държавните имоти се стопанисват и управляват в интерес на гражданите и на обществото и аз като гражданин имам право да защита този си интерес.

Моля да отбележите, че делото е било гледано във ВАС по искане на друго трето лице „Холдинг Варна“ АД, което е заявило правен интерес, като ВАС е възприел, че не се касае до индивидуален административен акт и е дал право на това трето лице да участва по оспорването на заповед № РИ-09-8500-18 /08.06.2009 г.

Тъй като считам подобен подход за дискриминационен, бих желала делото да бъде възобновено, доколкото не съм била надлежно информирана за неговото разглеждане и не съм взела участие в него, каквито възможности са осигурени на третото лице.

Оспорвам Разпореждане № 3112/21.02.2011г. на XXIV с-в на Административен съд Варна, отправям искане за присъединяване към делото, независимо от етапа, на който се намира, като ми се гарантират всички права, които са били осигурени на другите трети лица в процеса.

Приложение: Препис от жалбата.

С уважение:

арх. Калина Тодорова Павлова

гр. Варна, 02.03.2011 г.